

אמר ליה חד מינייהו לחבריה: ניקום מקמיה [נעמוד מפניו], דהרי בר אוריין [בן תורה] הוא.

אמר ליה חברו: וכי מקמי פלגאה [בעל מחלוקת] ניקום, [האם נעמוד מפני בעל מחלוקת זה]?! שהיה גניבא חולק על דברי חכמים, ומצער את מר עוקבא שהיה ראש בית דין בזמנו.

אדהכי [בינתיים], אתא איהו [נתקרב גניבא] לגבייהו דרב הונא ורב חסדא.

אמר להו: שלמא עלייכו מלכו, שלמא עלייכו מלכו [שלום עליכם מלכים]!

אמר ליה [שאלוהו] רב הונא ורב חסדא לגניבא: מנא לך דרבנן איקרו "מלכים" [זו מנין לך שהחכמים אכן נקראו מלכים]?!?

אמר [ענה] להו גניבא לרב הונא ורב חסדא מדכתוב [משלי ח, בדילוג]: "הלא חכמה תקרא ותבונה תתן קולה. בי מלכים ימלוכו ורוזנים יחוקקו צדק".

ותמהינן: השתא, אף בזמן שעושים דבר האסור לישראל — כגון עבודת קרקע בשביעית — קתני במתניתין, דאחזקי מחזקינן להו בדברים — שיהו "שואלין בשלומן" מיבעיא ליה לתנא לאשמועינן?!

אמר רב יבא: לא נצרכא מתניתין להתיר, אלא לשאול בשלומם ביום חגם. (11) ולא חיישינן דלמא יבוא הנכרי להודות על כך לעבודה זרה שלו. (12)

וכדתניא: לא יכנס אדם לביתו של גוי ביום חגו, ויתן לו שלום. כי מאחר שהחשיבו ישראל כל כך, שבא במיוחד לביתו לברכו, יש לחוש שמא ילך ויודה לעבודה זרה שלו.

אבל אם מצאו לגוי בשוק ביום חגו, הרי נותן לו שלום בשפה רפה ובכבוד ראש! דכיון שלא פגשו אלא באקראי ונתן לו שלום, אין לחוש שמא ילך ויודה לעבודה זרה.

רב הונא ורב חסדא הוו יתבי [היו יושבים]. חליף ואזיל [חלף ועבר] גניבא [כך שמו של האיש] על פניהם.

עבירה, מפני דרכי שלום. והסיקו התוספות מזה, דפליג הירושלמי אגמרא דידן, וסבר דאסור לשאול בשלום העובד כוכבים ולומר להם "שלום" אפילו פעם אחת. ויעוין במהר"ם שיף שכתב, דלולי דבריהם היה נראה לפרש בדעת הירושלמי, שלא בא לאסור אמירת שלום לנכרי, אלא לאסור לומר לישראל "חרוש בה טבאות" אחד מאן דאמר, ו"ישר" לאידך מאן דאמר.

12. רש"י. והמאירי כתב דחיישינן שמא יכנס עמו בדברים, ויספר לו ענין חגם שנעשה לשם

11. והירושלמי פירש באופן אחר את דברי משנתנו. דלחד מאן דאמר, הכי פירושה: מחזיקין ידי נכרים בשביעית — שאומרים להם: "חרוש בה טבאות ואנא נסיב לה מינך לבתר שמיטתא" [חרוש בה היטב, ואקנה ממך לאחר שביעית]! ושואלין בשלומן — שאומרים להם: יישר [ישר כוחכם]!

ולאידך מאן דאמר, הכי פירושה: מחזיקין ידי נכרים בשביעית — שאומרים להם: יישר! ושואלין בשלומן של ישראל החורשים בשביעית — שאומרים להם: שלום עליכם! שיותר לשאול בשלומם אף בזמן שעוברים